

charles BUKOWSKI

[na poště] -----

CHARLES BUKOWSKI

[na poště] - - - - -

Charles Bukowski

[na poště] -----

[přeložil Bob Hýsek]

© Argo, 2014

Copyright © 1971 by Charles Bukowski. All rights reserved. Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

Translation © Bob Hýsek, 2014

ISBN 978-80-257-1026-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-1101-9 (e-kniha)

*Toto dílo se jeví být smyšlené
a není věnováno nikomu.*

Federální úřad poštovních služeb Los Angeles, Kalifornie

Kancelář poštmistra
č. oběžníku

1. 1. 1970
742

ETICKÝ KODEX

Všichni zaměstnanci jsou povinni se řídit Etickým kodexem poštovních zaměstnanců uvedeným v oddílu 742 Poštovního řádu a Pravidly etického chování uvedenými v oddílu 744 Poštovního řádu.

Stalo se již tradicí, že poštovní zaměstnanci věrně slouží americkému národu způsobem, jenž u ostatních profesí nemá obdoby. Každý zaměstnanec by se tedy měl s hrdostí podílet na rozvíjení těchto nejlepších tradic oddané služby veřejnosti. Je v zájmu každého z nás i celé společnosti, aby naše práce znamenala cenný přínos na cestě k neustálému rozvoji federálních poštovních služeb.

Veškerý poštovní personál se musí vyznačovat neochvějnou mravní integritou a naprostou oddaností veřejnému zájmu. Od všech zaměstnanců se očekává, že budou ctít veškeré mravní zásady a dodržovat zákony Spojených států amerických jakož i nařízení a předpisy Federálního úřadu poštovních služeb. Je tedy nezbytné, aby se všichni zaměstnanci i jejich nadřízení chovali nanejvýš mravně a zároveň se vystríhali veškerých činností, jež by jim mohly bránit v plnění pracovních povinností. Všichni jsou povinni svou práci vykonávat svědomitě a efektivně. Jedinečnou výsadou poštovní služby je každodenní styk s většinou občanů našeho národa, pro něž to v mnoha případech znamená stěžejní a bezprostřední zkušenost s federální vládou. Je to tedy vzácná příležitost pro všechny poštovní zaměstnance a zároveň i jejich odpovědnost, aby s veřejností jednali s úctou a mravní integritou, již si občané vzhledem ke své důvěře zaslouží, a tím také potvrzovali věrohodnost a vynikající pověst federální poštovní služby i celé vlády Spojených států amerických.

Všichni zaměstnanci jsou povinni znovu si přečíst oddíl 742 Poštovního řádu včetně kapitol Základní normy mravního jednání, Vystupování zaměstnanců na veřejnosti, Omezení politických aktivit aj.

první část

Na počátku byl omyl.

Někdy před Vánoci mi jeden ochlasta odvedle poradil, že to tak dělá rok co rok a že prej berou skoro každýho, a tak jsem se tam vydal, a než jsem se stačil rozkoukat, nafasoval jsem koženou brašnu přes rameno a už si to vykračoval po ulici. Tomu říkám práce, pomyslel jsem si. To je veget! Každému dali jenom jeden nebo dva bloky, a kdo stíhal, dostal od pošťáka, co tam byl nastálo, ještě jeden blok, a když jste to náhodou stihli otočit, dal vám vedoucí ještě jednu rundu, každopádně nebylo kam pospíchat a stačilo házet vánoční přání do schránek.

Asi na druhý den téhle vánoční brigády se odkudsi zjevila taková veliká ženská a připojila se během roznášky ke mně. Když říkám veliká, tak tím myslím, že měla velkou prdel, velký kozy a vůbec byla správně vyvinutá. Působila kapku pošahaně, ale já měl oči jen pro to její tělo, takže jsem to neřešil.

V jednom kuse mlela a mlela. Pak to z ní vypadlo. Její manžel slouží na nějakém dalekém ostrově a jí je smutno, že jo, a bydlí úplně sama v takovém malém domku kousek odsud.

„V jakým malým domku?“ chtěl jsem vědět.

Napsala mi adresu na lístek.

„Taky je mi smutno,“ prohlásil jsem. „Dneska večer se stavím, pokecáme.“

Měl jsem sice ženskou, ale ta byla věčně kdovíkde v luftě, takže s tím smutkem jsem nekecal. Taková veliká prdel by mi hnedka zvedla náladu.

„Tak jo,“ opáčila, „uvidíme se večer.“

Byla to kvalitní kunda, v posteli byla dobrá, ale po třetí nebo čtvrté noci jsem jako u všech kund ztratil zájem a už jsem se nevrátil.

Ale pořád mi to šrotovalo v hlavě: takovej pošťák akorát roznáší dopisy a mrdá. Jo jo, to je práce pro mě jako dělaná!

Takže jsem úspěšně udělal zkoušku, s nemenším úspěchem jsem absolvoval zdravotní prohlídku a stal se poštovním doručovatelem – zaměstnali mě coby záskok. Ze začátku to byla pohoda. Poslali mě na pobočku na Avonské a bylo to skoro jak o Vánocích, jen s tím rozdílem, že jsem si nevrzнул. Doufal jsem v to každý den, leč marně. Ale vedoucí byl v klidu a stačilo mu, když jsem sem tam obešel jeden blok. Ani jsem neměl uniformu, jenom pošťáckou čepici. Chodil jsem normálně v civilu. S tou mou Betty jsme chlastali tak, že na hadry nám jaksi nezbývalo.

Pak mě převeli na Oakfordskou.

Vedoucího tam dělal prudič jménem Jonstone. Potřebovali někoho na výpomoc a brzo jsem pochopil proč. Jonstone rád nosil temně rudé košile – aby sugeroval nebezpečí a krev. Nás záskokářů bylo celkem sedm: Tom Moto, Nick Pelligrini, Herman Stratford, Rosey Anderson, Bobby Hansen, Harold Wiley a já, Henry Chinaski. Nástup byl v pět a já tam byl jedinej alkáč. Chlastal jsem zásadně přes půlnoc, ale v pět ráno už jsem čekal s ostatními, jestli bude práce, jestli se někdo ze stálých doručovatelů nehodí marod. Ti to většinou zabalili, když chcalo, byl hic anebo byl den po svátcích, kdy chodilo dvakrát tolik pošty.

Bylo tam čtyřicet nebo padesát různých tras, možná víc, každá byla úplně jiná, zapamatovat se nedala ani jedna a před osmou jste museli mít roztríděno a spakováno, aby vás rozvezla dodávka, a výmluvy na Jonstonea neplatily. Záložní pošťáci si museli třídit tiskoviny na ulici, makali bez oběda a chcípali na dlažbě. Jonstone nám přiděloval pochůzky se zpožděním – točil se na křesle v té své rudé košili – „Chinaski si vezme 539!“ Zahajovali jsme s půlhodinovým skluzem, ale roznést poštu a vrátit se jsme museli na čas. A jednou nebo dvakrát týdně – to už jsme byli kurevsky utahaní, utrmácení a vyfluslí – jsme museli v noci vybírat poštu a rozpis se prostě nedal stihnout, protože

tak rychle ta dodávka nejezdila. Při první rozvážce jste museli čtyři pět schránek vynechat, takže příště byly narvaný až po okraj a člověk se zpotil jak prase, jak je ládoval do pytlů. Takže i na to mrdání došlo. Vymrdával s náma Jonstone.